Dr. Joseph Goebbels –POVAHA A FORMA NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU OD REDPILL ACTION PUBLICATIONS, 2020, PŮVODNÍ VYDÁNÍ OD JUNKER AND DÜNNHAUPT BERLIN, 1935

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/nature-and-form-of-national-socialism-redpill-action-publications-2020/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

POVAHA A FORMA NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU

Je nemožné podat všeobjímající výklad podstaty nacionálního socialismu v prozatímním nástinu, neboť se jedná o hnutí a ideu, která dynamicky vtrhla do německého veřejného života a od základu změnila všechny vztahy a vazby mezi lidmi. Navíc nacionální socialismus dnes nepředstavuje něco, co se stalo, ale něco, co se stává, co podléhá neustálým změnám a proměnám, a proto jej nelze definovat v celé jeho šíři.

Nechceme nahlížet na nacionální socialismus jako na celkový fenomén, ale spíše objasnit základní pojmy nacionálněsocialistického myšlení a nastínit pojmové pilíře, na nichž spočívá naše ideologická struktura, a z těchto základních pojmů vyčíst nejen možnost, ale i nutnost nacionálněsocialistické reality.

Jako každý velký světonázor i nacionální socialismus vychází z několika základních pojmů, které mají hluboký vnitřní smysl.

Jednoduché vysvětlení všech zásadních chyb v posledních 14 letech německé politiky spočívá v tom, že my Němci se o svých osudových otázkách nikdy nehádáme ani jako jednotlivci, ani jako organizace či strana.

O termínech se diskutovalo, ale od počátku nebylo možné dospět ke shodě o základních principech našeho politického myšlení, neboť každý jednotlivec si pod těmito termíny přisvojoval právo vidět něco jiného. To, co jeden chápal pod pojmem „demokracie“, druhý považoval za „monarchii“; jeden říkal „černo-bílo-červená“, druhý „černo-červeno-zlatá“, to, co jeden chápal jako „autoritativní stát“, druhý viděl jako „parlamentární systém“.

O těchto pojmech jsme diskutovali a hovořili. Kdyby se někdo před čtrnácti lety na začátku politické debaty pokusil vyjasnit si tyto politické termíny a zjistit, co vlastně jednotlivec myslí slovy „demokracie“ nebo „monarchie“, „systém“ nebo „autoritativní stát“, jasně by se ukázalo, že my Němci jsme se shodli na základních principech, ale pojmenovali jsme je jinak.

Nacionální socialismus nám nyní zjednodušil myšlení německého národa a neredukoval ho na žádné primitivní archetypy. Složité procesy politického a hospodářského života vrátil k jejich nejjednoduššímu vzorci. Vyplynulo to z přirozené úvahy přivést široké lidové masy zpět k politickému životu. Abychom našli pochopení u širokých mas, záměrně jsme prováděli lidovou propagandu. Přenášeli jsme tedy fakta, která byla jinak přístupná jen několika odborníkům, a vtloukali je do mozku malého člověka; všechny věci jsme předkládali tak jednoduše, aby je mohla vnímat i ta nejprimitivnější mysl. Odmítli jsme operovat s vágními, rozmělněnými a nejasnými pojmy, ale dali jsme všemu jasný význam.

V tom bylo tajemství našeho úspěchu.

Buržoazní strany se ve své nechápavosti cítily být nadřazeny našemu „primitivnímu kultu“, s elegantní intelektuální arogancí nad námi vynášely soudy a dospěly k mylnému názoru, že ony jsou státníci a my hlupáci. V nejlepším případě nás považovali za agitátory a zastánce buržoazního světonázoru. My jsme si však kladli jiné úkoly než dobývat kolísající křesla a po rozhodnutí je velkoryse přenechat jiným.

Protože jsme měli schopnost jasně vidět a prezentovat základní principy německé situace a německého komunitního života, měli jsme také sílu pohnout široké masy našeho lidu k přijetí

těchto nových principů a originálních vzorců politického života. Tento čistě agitační proces nezůstal bez rozhodujících důsledků na úrovni mocenské politiky.

V tomto úspěchu spatřuji předpoklad pro politické dorozumění Němců a celého jejich národa s částečně demokratickými, fašistickými nebo bolševickými státy. Pokud nebudeme všude používat stejný postup rozlišování, dohoda není možná. Z tohoto vymezení pojmů a principů vychází první nutnost každé politické debaty a je důležité, aby se z oddílu „vymezení“ dala snadno předvídat politická praxe.

Každý, kdo si jednou jasně uvědomí základní pojmy, s úžasem zjistí, že politická praxe z nich vzniká téměř organicky a přirozeně. Je mu jasné, kam musel politický vývoj směřovat, a proto proces, který v Německu probíhá od počátku nacionálněsocialistické revoluce, nelze považovat za ukončený, ale musí pokračovat, takže může skončit teprve tehdy, až nacionálněsocialistický způsob myšlení zásadně obnoví celý veřejný i soukromý život v Německu a naplní ho svým obsahem.

Dnes se v Německu říká: „Provedli jsme revoluci.“ Málokdo však ví, co tato revoluce znamená do detailu, co představuje dynamicky, historicky a vývojově. Dokonce existují občané, kteří nechtějí, aby bylo pravdou, že v Německu skutečně proběhla revoluce.

Co to je: „Revoluce“? Před vypuknutím nacionálněsocialistického převratu byl pojem revoluce obecně spojován s rysy, které měly s původním významem revolučního ve skutečnosti jen něco společného. Pod „revolucí“ si člověk představoval politickou záminku, která se odehrává na

barikádách s pomocí jakýchkoli mocenských prostředků a je namířena proti stávajícím poměrům. Člověk znal pouze viditelný proces, totiž násilné sesazení vládnoucí třídy a převzetí moci novou mocenskou skupinou, která postupovala násilně. Neviditelné provedení revoluce však znamená něco zcela jiného. Termín barikáda k ní nutně nepatří a nemusí být vždy charakteristickým znakem skutečné revoluce. Revoluce může proběhnout nekrvavě a legálně a je možné, že mocenská skupina jde na barikády bez toho, že by měla na mysli revoluci. Revoluce je ze své podstaty dynamický proces s vlastní zákonností, který má za cíl přenést svou dynamiku a zákonnost, jako dřívější výsadu opozice, do státní zákonnosti. Je zcela irelevantní, jakými prostředky se tak stane. Při charakteristice revoluce nehrají prostředky násilí nebo legality žádnou roli. Německá revoluce je toho klasickým důkazem, protože proběhla legálně, v pečlivém souladu s platnými zákony, a přesto přinesla největší intelektuální, kulturní, hospodářský a sociální převrat, k jakému kdy ve světových dějinách došlo. To je dáno zvláštní charakteristikou, totiž že německá revoluce byla provedena zdola, a nikoli shora.

Existují revoluce shora a revoluce zdola; neliší se ani tak oblastí moci, kterou si podmaní, jako spíše trvalostí, s jakou si tuto oblast moci dokáží udržet. Revoluce shora je neorganická a obvykle nabývá malého historického významu. Naproti tomu revoluce zdola je organická a trvá po staletí. Je velmi obtížné, ne-li nemožné, vnutit lidu shora novou zákonnost bez duchovní přípravy; proto mají revoluce shora obvykle jen krátkou životnost.

U revolucí zdola je tomu naopak, jejich zákonnost nevymýšlí a nevnucuje malá skupina mužů nahoře u zeleného stolu, ale již

ji zažil lid dole a přivedl k růstu nahoru. Pokud lid není na revoluci připraven, může se revoluční skupina dobýt moci a mít na mysli ten nejlepší cíl, ale u moci se dlouho neudrží. Revoluce shora obvykle probíhají velmi rychle. Hrstka generálů nebo státníků se spojí, svrhne režim a převezme moc. Naproti tomu revoluce zdola rostou zdola; vyvíjejí se z nejmenších prabuňek lidu, z deseti revolucionářů se stane sto, z tisíce sto tisíc a v okamžiku, kdy je dynamická síla revoluční opozice silnější než postupně osiřelý státní aparát, je revoluce již duchovně vyhraná. S převzetím moci a sňatkem se státním aparátem nastává to, co jsme zažívali v Německu od 30. ledna 1933. Není to „revoluce“ jako taková, ale poslední část revolučního aktu. Zákonitost, způsob myšlení a dynamika revoluce - které vyrůstaly po desetiletí z nejhlubších kořenů moci lidu - se viditelně přenášejí na stát.

Zázrak jsme zažili v Německu: bez krveprolití, bez barikád a kulometů proběhla v našem šedesátimilionovém národě revoluce, jejíž hybná síla se nikde nezastavila, která suverénně a se samozřejmostí obsadila všechna území a jejíž právo vládlo všemu. V posledních několika měsících udávali tempo převratu muži revoluce. Výsledkem je nový stát!

Ve skutečnosti nešlo o nic jiného než o přenesení revoluční zákonnosti na stát. Od té doby byly nacionálně socialistické orgány považovány za orgány státu, zákony revoluce se staly zákony státními a nacionálně socialistický způsob myšlení přešel na národ. V Německu neexistovalo nic, co by se mohlo vyhnout zákonnému postupu tohoto dějinného procesu.

Revoluce by nikdy nezvítězila, kdyby byla nesena pouze uzurpátorským záměrem skupiny lidí, jejichž dobytí moci se

odehrálo bez vnitřního smyslu myšlenky. V nacionálně socialistické revoluci se světonázorová myšlenka prosadila!

Světový názor nemá - a to je jeho nejpodstatnější charakteristika - nic společného s věděním. Světonázor může představovat chudý, neznámý dělník s malou zásobou vědomostí, zatímco v žádném případě to nemusí být případ vysoce vzdělaného univerzitního profesora, který ovládá všechny oblasti vědění. Zkušenost dokonce učí, že čím větší znalosti, tím často menší odvaha hájit nějaký světonázor.

Světonázor je - jak slovo napovídá - určitý způsob pohledu na svět. Předpokladem je, že se tento druh pohledu odehrává vždy ze stejného úhlu pohledu. Jako představitel světonázoru se na ekonomiku nevztahují jiná měřítka než na politiku, kulturní život je organicky spjat se sociálním a zahraniční politika je nahlížena v organickém vztahu k vnitropolitické - situaci. Světonázor znamená, že se na lidi a jejich vztah ke světu, ke státu, k hospodářství, ke kultuře a náboženství díváme vždy ze stejného úhlu pohledu. Tento proces nevyžaduje rozsáhlý program, ale lze jej obvykle definovat krátkou větou. Záleží však na tom, zda je tato věta správná, nebo ne. Je-li správná, může přinést lidem uzdravení na několik staletí či tisíciletí; je-li zfalšovaná, musí se systém, který z ní vzešel, velmi brzy rozpadnout. Všechny velké revoluce v dějinách se odehrály na základě těchto věšteb. Na počátku revoluce nikdy nebyla žádná kniha nebo iniciovaný program, ale pouze jediné heslo, které zastínilo veškerý veřejný i soukromý život.

Velký rozsah křesťanského morálního učení a náboženství tedy neurčoval sám jeho mistr. Kristus pouze objasnil základní pojem lásky, vše ostatní je dílem církevních otců. Charita byla tak diametrálně odlišná od pojetí antického světa, že mezi

těmito dvěma póly nebylo porozumění a buď se antický svět musel vypořádat s křesťanským učením, nebo se křesťanství muselo vypořádat s antikou.

Revolucionáři nemají v úmyslu uvíznout v teorii, ale postupují od teorie k praxi a vidí vývoj tak jasně, že není třeba diskutovat o realizaci jejich hesel. Stejným způsobem jako učení křesťanské a francouzské revoluce se budou realizovat i hesla nacionálně socialistické revoluce.

Buržoazní svět se v Německu vysmíval: „Program nacionálního socialismu znamená nedostatek programu“. My nacionální socialisté jsme se naproti tomu nepovažovali za církevní otce, ale za agitátory a stoupence našeho učení. Naším záměrem nebylo vědecky zdůvodnit náš světonázor, nýbrž uskutečnit jeho učení, přičemž mělo být vyhrazeno pozdějším dobám, aby se praxe stala předmětem poznání této ideje. Nikdy nemělo být úkolem právníků určovat způsob života lidí u zeleného stolu. Ústavy vytvořené na papíře nikdy nedají lidu ústavu. Příroda ignoruje vědu a utváří svůj vlastní život. To se stalo v nacionálně socialistické revoluci!

Krátce před naším nástupem k moci se věda snažila dokázat, že ten či onen revoluční proces neodpovídá stávajícím zákonům, a neštítila se předložit státněpolitické spory nejvyššímu soudu. Tehdy jsme se jen usmívali, protože zatímco věda tvrdila, že by to nemělo být tak, jak to je, věci už dávno zvítězily. Věda má pouze právo vyčíst z existujících poměrů novou zákonnost, a proto stav vzniklý přenesením našeho nacionálně socialistického revoluční zákonnosti na stát - právo.

Představuje pro lidi novou normu a odklání se od vědecké kritiky. Revoluce se stala skutečností a jen bláznivíreakcionáři mohou věřit, že cokoli, co jsme vytvořili, lze zvrátit.

Nacionální socialismus se nyní chystá pomalu stabilizovat nový revoluční právní stav v Německu. Ten se zásadně liší od staré zákonnosti a vymyká se i možnostem kritiky, kterou mohl sám uplatnit ve starém systému. Jestliže demokracie umožňovala v době opozice používat demokratické metody, muselo se tak dít v demokratickém systému. My, nacionální socialisté, jsme však nikdy netvrdili, že jsme představiteli demokratického názoru. Místo toho jsme otevřeně prohlašovali, že k získání moci používáme pouze demokratické prostředky a že po uchopení moci budeme našim odpůrcům bezohledně odpírat všechny prostředky, které nám byly poskytnuty v dobách opozice. Přesto můžeme prohlásit, že naše vláda odpovídá zákonům kultivované demokracie.

Byli jsme svrchovanými pány kritiky a dnes můžeme jednomyslně zaujmout stanovisko práva kritizovat. Je tu jen jeden rozdíl: právo na kritiku, má-li mít smysl a nepředstavovat demokratický nesmysl, lze ve prospěch lidu, který musí stát nad všemi věcmi politiky, přiznat vždy jen moudřejším nad hloupými a nikdy ne naopak. Zbývá jen ukázat, že my, nacionální socialisté, jsme byli v době opozice zřejmě těmi chytřejšími.

Druhá strana měla v rukou moc, armádu, policii, byrokratický aparát, peníze, strany a parlamentní většinu. Ovládala veřejné mínění, tisk, rozhlas - zkrátka vše, co lze shrnout pod obecný pojem „moc“. Jestliže se však malé skupině, která začínala se sedmi muži, podařilo za 14 let toto právo spolu s mocí zpochybnit pouze právem kritiky druhé strany, pak se

nepochybně ukazuje, kdo by byl chytřejší, kdyby byla druhá strana. Moudřejší by bylo, kdyby při tak nerovném rozdělení prostředků k úspěchu našla způsoby a prostředky, jak zabránit tomu, abychom byli sesazeni. To se nestalo, naopak, skutečně se jí podařilo na určitou dobu zadržet organický vývoj revoluce, ale nová zákonnost zvítězila.

Když se německá revoluce 30. ledna 1933 viditelně projevila a přivtělila nacionálně socialistické hnutí k moci, vypadalo to, jako by vypukla teprve v tento den. Ve skutečnosti však začala mnohem dříve, snad již s vypuknutím války a podpisem versailleského diktátu. V průběhu let působilo, získávalo stoupence, formovalo život společenství svých stoupenců, vytvářelo nové autority, nové způsoby bytí, nové způsoby myšlení a nový styl, který v den převzetí moci přeneslo na nový stát.

Z historického hlediska je bodem průsečíku 1. srpen 1914, a i tehdy to muselo být každému historicky uvažujícímu člověku jasné: „Tam, kde jsme se dnes zastavili, nemůžeme po velké válce znovu začít.“ Devět milionů německých mužů prošlo nejstrašnějšími fyzickými a duševními mukami, prošli všemi pekly a očistci lidského utrpení, lidské bolesti, lidského odříkání a deprese. Nebylo pro ně možné začít tam, kde před čtyřmi lety skončili. Ne - tito lidé si s sebou ze zákopů přinesli nový způsob myšlení. Tváří v tvář strašlivým útrapám a nebezpečím zažili nový druh společenství, který by jim, kdyby měli štěstí, nikdy nemohl být dán. Seznámili se se suverénní nivelizací smrti a zažili, že nakonec zůstaly jen hodnoty charakteru. Mimo to nezáleželo na majetku, vzdělání ani vznešeném jménu; žádný rozdíl nevedl střely v jejich dráze. Věčná nivelizace kosila vysoké i nízké, chudé i bohaté, velké i

malé. Mezi lidmi existoval jediný rozdíl: osobní hodnota. Uniforma se nikdy nemohla vyrovnat, když jeden byl statečný a druhý zbabělý, když jeden se projevil jako muž a nasadil svůj život, zatímco druhý se snažil skrýt. Bylo samozřejmé, že se hodnocení ze zákopů přeneslo i do vlasti a že se proti němu bouřili staří „státníci“, kteří zůstali v davu a necítili ani náznak tohoto nového postoje. Bylo však jen otázkou času, že podle zákona síly museli mladší, tvrdší a odvážnější zvítězit nad staršími a znechucenějšími.

Devět milionů německých vojáků na frontě vědělo o křehkosti režimu, který bránili s nasazením života pro národ. Viděli, jak se proti Německu zvedá celý svět, a uvědomovali si, že tuto hrozbu lze odvrátit jen s vynaložením veškerého úsilí. Bylo zřejmé, že i ten nejchudší občan se hlásí ke svému národu, ačkoli ho nikdy necítil jako majetek. O kulturních hodnotách své země nevěděl nic, jména Wagner, Beethoven, Mozart, Goethe, Kant a Schopenhauer znal nanejvýš z doslechu. Měl by právo říci: „Doly a rudné doly, které chceme dobýt, se mnou nemají nic společného, protože mi bude nejspíš úplně jedno, jestli budu pracovat pro německého nebo francouzského majitele“. Přesto bylo vidět, že tito lidé se postavili za ideál, který ani v hrubých obrysech neznali. Když později přišla nejtěžší zkouška odolnosti, miliony lidí od tohoto ideálu z neznalosti a slabosti odpadly. Ale nebyli jsme žádným lidovým státem, protože takový stát roste se svými hrozbami. Lid nikdy neopustí svůj vlastní stát.

Nacionálně socialistické hnutí prošlo opačným vývojem. Během krizí straničtí soudruzi od hnutí nikdy neodpadli, pouze příznivci a voliči. Naopak straničtí soudruzi se stali o to bezohlednějšími a aktivnějšími, aby mezeru opět zahladili.

Stejné by to bylo i s lidem, který si zůstává jasně vědom hodnoty a majetku lidového státu. Kdyby lidé, kteří venku nasadili své životy, měli představu o velikosti, hodnotě a úspěších země, kterou bránili, nikdy by nedovolili, aby se tato země v době rozhodování vydala na pospas politickým podvodníkům a spekulantům. Bránili by se tomu s fanatickou horlivostí a nikdy by nestrpěli, aby se mimo frontu hazardovalo se strašlivými oběťmi, které byly promarněny během jediného dne.

My Němci jsme nebývali žádní světoobčané, a proto jsme se světovou politikou nezabývali. Když vypukla válka, stál v čele národa stejně špatný filozof jako státník. Později se z neúspěchu tohoto muže člověk nepoučil, spíše němečtí státníci nemládli, ale stárli, zatímco na opačné straně se děly opačné věci. V čele stáli skuteční muži, drsní lidé, kteří si nestěžovali na žádnou sentimentalitu a bezohlednost při využívání státní moci. Nenechali své parlamenty týdny jednat o tom, zda má být vzbouřený námořník zastřelen, ale měli odvahu zastřelit viníka. My Němci jsme válku z vojenského hlediska skvěle vyhráli, ale politicky jsme ji prohráli na celé čáře. Neměli jsme žádný válečný cíl a nesledovali jsme světovou politiku.

Pro vířící změť mlhavých válečných cílů by byl proletariát mrtvý.

A tak se stalo, že naše fronta ustoupila, náš lid se rozpadl a koncepce lidového státu neobstála před krutostí dějinného vývoje; po hrdinně a odvážně vedené válce musela zákonitě vypuknout strašlivá katastrofa. Přímé linie, ti nejlepší, němečtí vlastenci si v oněch šedivých listopadových týdnech skutečně zoufali nad budoucností svého národa a mnozí z nich zahynuli.

Dnes vidíme věci jinak. Uvědomujeme si organickou souvislost a účelnost tohoto vývoje a chápeme prorocká slova Moellera van den Brucka: „Museli jsme prohrát válku, abychom vyhráli revoluci!“ Vycházíme-li z názoru, že již válka představovala součást revoluce, která se projevila nikoliv v okolnostech, ale v lidech, pak dojdeme k výsledku: Musíme prohrát první část revoluce, abychom se v druhém, třetím a čtvrtém dějství mohli odrazit a přesto zvítězit!

Po skončení války si protistrana vymyslela pro Německo mírovou smlouvu, která s důmyslnou rafinovaností vedla ke zničení německého národa a jeho definitivnímu vyřazení ze seznamu světových mocností. Strany výmarského systému si to nikdy neuvědomily. Ještě před několika lety se dokonce i buržoazní tisk v Německu ostýchal slova „tribut“ a zastával názor, že pouhá zmínka o Versailleské smlouvě hanby je schopna otrávit vztahy mezi „národy spojenými v přátelství“. My, nacionální socialisté, jsme našemu lidu po mnoho let objasňovali složitá fakta o protichůdných metodách poroby. Dnes zná hrůzné důsledky Versailleské smlouvy každý školák v Německu a není již Němce, který by neměl jasno o rozsahu smlouvy o úplatcích. Ale právě před 15 lety mohl vzpurný německý kancléř předstoupit před národ a vzhledem k této hanebné smlouvě vyrukovat se slovy: „Německý národ zvítězil na celé čáře!“ Jaká změna nastala za těchto 15 let boje. Vskutku lze říci: Vždycky záleží na jejich vedení, zda se národy rozhodnou pro dobro nebo zlo!

Dnešní německý národ nelze srovnávat s tím z roku 1918, stejně jako nelze srovnávat masy z roku 1918 s národem z roku 1914. Jedná se o zásadně odlišnou mentalitu, jiný způsob myšlení, nový smysl pro společenství a užší vnitřní soudržnost.

Popsali jsme metody dobývání moci a kořeny našeho bytí. Zbývá ještě objasnit některé základní pojmy, které by nám měly umožnit konečné pochopení myšlenkového světa nacionálního socialismu.

Na veřejnosti často slýcháte slova: „Nacionální socialismus chce totalitní stát!“. Zde dochází k velkému omylu, protože nacionální socialismus neusiluje o totalitu státu, ale o totalitu ideje. To znamená úplné uskutečnění takového názoru, za který se v posledním desetiletí bojovalo a který jsme dovedli k vítězství. Uplatňuje se v celém veřejném životě národa a nezastavuje se v oblasti hospodářství, kultury nebo náboženství. V Německu již nemůže existovat žádný vztah, který by neodpovídal nacionálněsocialistickému názoru.

Často se objevuje názor, že nacionálně socialistické hnutí se rozpadá, protože má moc a zničilo všechny ostatní strany. Argumentem pro tento postoj je, že dnes jsme „všichni nacionální socialisté“. To ale není pravda! Celý národ může myslet vojácky, ale přesto se nezříká armády jako skutečné pěstitelky vojáckého postoje. Je to ona, kdo udržuje tradici, organizaci a zkušenosti vojenského života. Jen ve výjimečných případech je celý národ vojákem; zpravidla to zůstává výsadou vybrané menšiny.

Jiný příklad: ředitel divadla má velký zájem na tom, aby jeho divadlo navštívilo co nejvíce lidí. Není však přípustné, aby každý návštěvník divadla šel na jeviště nahradit herce. Toto právo nelze získat návštěvou divadla, jakkoliv usilovnou, vstup do malé hierarchie uměleckých tvůrců je třeba si tvrdě vybojovat.

Ne každý si může obléknout plášť hrdiny nebo - politicky řečeno - nasadit stranický odznak a prohlásit se za skutečného nacionálního socialistu. Pokud si laik oblékne tógu, není to v žádném případě velký tragéd. Naopak, velký tragéd se pozná i bez tógy a diletant si tógu oblékne jen proto, že mu chybí talent pro tragédii. Strana tedy musí vždy zůstat hierarchií nacionálněsocialistického vedení. Jejich menšina musí vždy trvat na výsadním postavení vlády. Musí si nechat otevřenou cestu pro německou mládež, která chce vpochodovat do její hierarchie. Kromě toho má však jejich hierarchie méně výsad než předběžných povinností! Je odpovědná za vedení státu a slavnostně přebírá odpovědnost od lidu. Má povinnost vést svůj stát k dobru a obecnému prospěchu národa.

Dopustili bychom se chyby s vážnými důsledky, kdybychom postavili nacionálně socialistické hnutí na stejnou úroveň jako dřívější buržoazní a marxistické strany. Nacionální socialismus si od samého počátku kladl za cíl zničit všechny ostatní strany a zbavit lid jejich zavilých vlivů. Proto se dnes základní programové předpoklady nacionálněsocialistického hnutí nemohou změnit. Její pohled na budoucnost zůstává jasný a zřetelný v konstrukci vlastního programového obsahu, opírá se o nezlomnost a není závislá na proměnlivém a kolísavém charakteru davu.

V mnoha případech jsme my, nacionální socialisté, tajně žádáni, abychom změnili tu či onu terminologii a náš program. Jeden mluví: „Proč si říkáte socialisté? Sociální je přece dost! Vždyť jsme přece všichni sociální! Zbavte toto slovo zraňujícího ostří a vše by bylo v plném souladu.“ Ne - to my nacionální socialisté nemůžeme, protože je zásadní rozdíl, zda jsem „sociální“ nebo „socialistický“, zda jsme „národní“ nebo „nacionální“. Slovo

„také“ je obvykle zahrnuto v pojmu „národní“ - a to je rozhodující faktor. Zde se oddělují dva světy. Pro nacionálního socialistu je však to, co druhý zdůrazňuje jako charakteristiku svého „národního“ postoje, zcela bezvýznamné. Pro něj nejsou důležité vnější projevy, ale to, že se svému národu věnoval tělem a krví, tělem a duší. Skutečný nacionalista nikdy nevysloví prázdnou frázi: „Je sladké a čestné zemřít za vlast.“ Na to je příliš poctivý a nerad degraduje svou stálou ochotu pracovat před publikem filištínů blábolivou frázi.

Totéž platí o pojmu socialismus. „Já jsem sociální!“ To obvykle říká ředitel banky, odborář, majitel továrny nebo státní úředník ve vysokém postavení. Chtějí zřizovat nemocnice a ozdravovny na pomoc chudým; přiznávají, že takhle to dál nejde a že je třeba něco změnit. Socialista je nad věcí. Jeho stanovisko je, že se všichni musíme stát jedním národem, aby národ obstál ve zkoušce.

Každá oběť je správná, aby se tento národ mohl stávat. Patřím ke svému národu v dobrých i zlých dnech a nesu s ním radosti i strasti. Neznám žádné třídy, cítím se jen zavázán národu!

Nacionální socialismus ani v nejmenším nemyslí na nivelizaci německého národa a uznává každý úspěch, který lidi vyzdvihuje z množiny současníků. Ale v podstatě jsme si všichni rovni před smrtí, před nebezpečím a před zkouškou a tuto rovnost chceme vyjádřit, když se navzájem vyznáváme a nikdy nedovolíme, aby mezi námi vznikla propast; neboť přijdou doby nebezpečí, kdy náš národ bude odkázán na svou vnitřní solidaritu.

Z tohoto hlediska je třeba nahlížet i na tolik diskutovanou židovskou otázku. Ani v tomto případě nezáleží na individuální oběti, ale výhradně na blahu národa.

Když jsme převzali vládu, rozhodli jsme se vypracovat před německým národem čtyřleté vývojové období. Více než čtvrtina této doby již uplynula a nikdo nemůže říci, že uplynula zbytečně. Někdo nám může s velkou zlobou a dialektikou vyčítat, kolik toho ještě zbývá vykonat. My však můžeme hrdě prohlásit, že v našem státě bylo dosaženo toho, co bylo v lidských silách. Neprorokovali jsme zázrak, a proto nikdo nemohl očekávat zázraky.

Snažili jsme se bezohledně a krok za krokem zastavit škody způsobené dobou a jejím vývojem. My národní socialisté jsme v Německu vyřešili problémy, které byly považovány za neřešitelné: problém říšské reformy (Reichsreform), reorganizace stavů (Stände-Neuordnung), stranické nejednoty a vytvoření lidové jednoty v politickém, duchovním a ideologickém smyslu. Naše vláda zahájila úspěšný boj proti nezaměstnanosti tak, jak se to ve starém systému nikdy nestalo. Zaútočila na zimní strádání s neslýchanou odvahou a bude i v budoucnu posedle bojovat proti strašlivé nemoci, kterou je nezaměstnanost.

V uplynulém roce dostal německý národ lekci o nacionálním socialismu, kterou si nemohl přát lépe. Ti, kteří se k nám dříve stavěli nepřátelsky a skepticky, se nyní přesvědčili, že jsme k řešení nejtěžších problémů přistoupili úspěšně a s poctivou vůlí. Zbývá ještě mnoho vykonat! Do budoucnosti vykračujeme s mladistvým elánem a navzdory smutku a bídě nemá německý lid důvod k zoufalství, protože již stojí na půdě svých vlastních sil.

„Německo nepůjde ke dnu, budeme-li mít odvahu být silnější než strádání, které nás všechny srazilo k zemi!“